

svare til Staten. Disse to Gaarde ere paa henholdsvis $7\frac{1}{2}$ og $6\frac{1}{2}$ Td. Hartkorn og ligge i Tapsøre i Taps Sogn umiddelbart ved Grænsen. Indtil 1866 hørte de under et Gods eller rettere Hospital oppe ved Eckernførde, som hedder Goschenhof. Til dette Hospital eller Gods svarede de aarligt en Afgift, men i denne Afgift vare ogsaa de direkte Skatter til Staten indbefattede, og Godset afviklede saa Skatteforholdet til den danske Stat. Men ved Grænsereguleringen efter Krigen blev det bestemt, at naar Ejendomme, der hørte under et Gods, laa paa den ene Side af Grænsen, medens Hovedgaarden laa paa den anden, kunde de underliggende Ejendomme købe sig fri for at svare denne Afgift mod at betale en Afløsningssum af 25 Gange det aarlige Beløb, og af denne Ret benyttede de to Gaarde nede i Tapsøre sig, idet de betalte henholdsvis 6,000 og 4,000 Kr. som Afløsningssum. Men at de i denne Afløsningssum ogsaa samtidig afviklede Skatteforholdet til den danske Stat, synes mig at være en Forudsætning, som ikke kan være andet end rigtig; thi der blev ikke paalignet disse to Gaarde Gammelskat eller Jordebogsafgift, saa det forekommer mig berettiget, naar de mene, at der i denne Afløsningssum til Goschenhof Gods eller Hospital var indbefattet Statsskatterne, og at Godset eller Hospitalet maa have afviklet det med den danske Stat. Ellers forekommer det mig ogsaa, at det vilde være helt utænkeligt, at der ikke skulde være paalignet disse Gaarde Gammelskat eller Jordebogsafgift i Lighed med, hvad der skete med de andre Gaarde derovre.

Jeg har tidligere i Skatteudvalget omtalt dette Skatteforhold og har ogsaa her i Salen for to Aar siden ved Behandlingen af Forslaget om Ejendomsskyld udtalt mig angaaende disse to Gaardes Skatteforhold, idet jeg henstillede, om det ikke var muligt, at disse to Gaarde, naar den Sum, som vilde svare til Statsskatten, ikke kunde blive tilbagebetalt, i alt Fald kunde komme ind under Paragraffen om Overgangsperioden. Jeg havde derfor ogsaa ventet, at det ærede Udvalg havde henvist dette Andragende, som nu er kommet frem, til Finansministerens Overvejelse, men jeg har maa meget beklage, at dette ikke er sket. Og i Betænkningen staar der, at da der ikke foreligger Svar fra Ministeren, gør Udvalget ikke Indstilling. Jeg maa altsaa gaa ud fra, at de nødvendige Oplysninger denne Sag vedrørende endnu ikke ere fuldt tilveje-

bragte, og jeg haaber derfor, at den højtæredede Minister vil være saa velvillig nærmere at undersøge dette Forhold. Jeg kan nemlig, som sagt, ikke se rettere, end at der vil blive gjort Uret mod disse Folk, naar de, som for Tiden ere fri for Gammelskat og Jordebogsafgift, fordi de i sin Tid have afløst det ved en kontant Sum, nu skulle have paalignet Ejendomsskyld i Lighed med, hvad der sker over for andre Gaarde. Jeg vil derfor tillade mig meget at henstille til den højtæredede Finansminister, at dette Andragende maa blive taget under nærmere Overvejelse, og jeg haaber, der maa komme et heldigt og gunstigt Resultat ud deraf, saa at det med Rette kan siges, at Skattefordelingen er sket paa en retfærdig og hensynsfuld Maade.

Laust Jensen: Under Nr. 49 i den foreliggende Betænkning — Indstilling Nr. 13 — findes omtalt et Andragende fra Træskomager N. P. Henriksen af Ry Skov om Invalideunderstøttelse. Dette Andragende foreslaar Finansudvalget henvist til Finansministerens Undersøgelse. Det drejer sig her om et af de Forhold, hvor en Mand, der har været indkaldt til at aftjene sin Værnepligt, paastaar at have paadraget sig en Skade, som har medført hans Kassation, og siden efter i Kraft af denne sin Opfattelse har søgt om Invalideforsørgelse uden at opnaa det. Den Mand, det her drejer sig om, blev indkaldt til Militærtjeneste den 15. Maj 1863 og skulde aftjene sin Værnepligt som Infanterist ved 20de Bataillon, som laa i Altona. Han paadrog sig efter sit eget Sigende under en Øvelse en Skade i sit højre Ben og blev, efter at have været inde i 3 Uger, kasseret og hjemsendt for bestandig. Senere har Manden to Gange søgt Invalidebestyrelsen om Pension og ogsaa søgt Finansministeriet, men begge Steder faaet Afslag, idet man der ikke har kunnet erkende, at den paagældende Lidelse stammede fra hans Militærtjeneste. Det hedder blandt andet i en Skrivelse, der er udgaaet fra Finansministeriet den 5. November 1898, at det „maa anses for aldeles usandsynligt, at Deres kun 3 Uger varende Militærtjeneste kan have fremkaldt eller overhovedet haft nogen væsentlig Indflydelse paa de Blodaareknuder, hvoraf De lider“. Det forekommer mig, at den Opfattelse, man her gør gældende fra Ministeriets Side, ikke er rigtig logisk; thi der behøves ganske sikkert ikke et Tidssum af 3 Uger for at paadrage sig